

Ja, vi elsker:

Musikk av **Anon, Halvorsen, Lindeman, Wergeland, Svendsen, Weyse, Grieg, Blom, Borg, Larsson Volpius, Hanssen, Nordraak**

*Schola Cantorum;

Forsvarets stabsmusikkorps,

dir. Ingar Bergby

2L 104 (CD og Blu-Ray: 79 minutter)

1 2 3 **4** 5 6

Begge disse utgivelsene har bakgrunn i jubileer, og begge er dirigert av Bergby. Ingen får premie for å gjette at Forsvarets stabsmusikkorps' CD med nasjonal musikk – for det meste marsjer og salmer, men også noen konsertstykker – er en

Stella Maris:

Marches from Sea and Shore:

Marsjer av **Ziehle, Spohr, Latann, Borg, Sousa, Fučík, Offenbach, Alford, Urbach, Rydberg, Widner, Vidqvist, Zimmermann, Giske**

Sjøforsvarets Musikkorps,

dir. Ingar Bergby

Lawo LWC1062 (56 minutter)

1 2 3 **4** 5 6

feiring av den norske grunnlovens 200-årsjubileum. Det finnes nok variasjon i musikken og oppfinnsomhet i arrangementene til å holde øret friskt, og det er vel unødvendig å si at 2L-lyden – presentert i vanlige dobbel SACD og Blu-Ray i

samme pakke – er av øverste skuffe.

Et nytt land trenger selvsagt en ny marine, og Sjøforsvaret feirer også sin 200-årsdag, skjønt korpsets historie går tilbake til 1792. Programmet, med 18 marsjer, gir naturlig nok mindre variasjon, og arrangementene begynner også å tære litt på deg etter hvert. Først med *Anchors Aweigh*, det nest siste sporet her, får man egentlig noe av det sprelske kontrapunktet som gjør denne musikken levende. Forutsigbarhet ligger nok i dyrets natur, ellers kunne man ikke marsjere til det; fremførelsene er iallfall fulle av pepp. Det er en hyggelig gest å avslutte platen med Jubileumsmarsj, bestilt for anledningen av Svein Henrik Giske – særlig fordi han spiller kornett i korpset. Lange og informative artikler i begge CD-heftene, både på norsk og engelsk.

Sibelius

Symfonier nr. 1–7; Tre sene fragmenter

BBC Philharmonic Orchestra,

dir. John Storgårds

Chandos CHAN 10809(3) (3 CDer: 76,

79 og 80 min.) 1 2 3 4 5 **6**

Det er nesten tyve år siden BIS innspilte Osmo Vänskä og Lahti Symfoniorkestrets Sibelius-serie, en som fullstendig nytolket symfoniene. Denne syklusen etterlot et spor i sanden som alle etterfølgende

innspillinger er målt etter. Vänskä oppnådde sitt klarsyn ved å ignorere tolkningstradisjonen og å gå tilbake til selve partituret – og nå oppnår John Storgårds den samme overordnede friskheten med de samme midlene, ved å gjøre den radikale modernismen Vänskä fant i musikken til en del av den tradisjonen Storgårds nå ignorerer. Hans Sibelius er like annerledes som Vänskäs var. Den er overraskende lyrisk, selv pastoral her og der, med et avslørende fokus på detaljer. Lange strekk av fjerde symfoni, for eksempel, klinger som storskala kammermusikk; den sjette behandles også med en finfølelse som nærmer seg et skriftemål, som om musikken ble

hvisket inn i øret ditt. Verkene, særlig nr. 2 og 5, anses vanligvis som episke, og her ofres noe av storheten til fordel for en uvanlig grad av varme. Tre minutter musikk på slutten av den første CDen er spesielt fascinerende: disse «Tre sene fragmenter», som de er beskrevet av musikkviteren Timo Virtanen – han transkriberte dem fra manuskriptet – er muligens alt som gjenstår av Symfoni nr. 8; hemmelighetsfulle, hjemmsøkende tråder av musikk, uten tyngde, som svevende gjenferd aller nederst i gangen. BBC Philharmonic spiller storartet for Storgårds, og Chandos' innspillings-team har innfanget dem i lyd fra øverste hylle.

Grieg Haugtussa, op. 67; Tolv melodier,

op. 33; **Seks digte, op. 25**

Marianne Beate Kielland (mezzosopran),

Nils Anders Mortensen (klaver)

Lawo Classics LWC1059 (75 minutter)

1 2 3 4 5 **6**

Griegs tonesetninger av Garborg-, Vinje- og Ibsen-tekster utgjør et naturlig CD-program, skjønt Marianne Beate Kielland peker i sin artikkel i CD-heftet på at de aldri har vært innspilt på en enkelt CD før, kanskje fordi Vinje- og Ibsen-sangene vanligvis synges av en mannsstemme. Like naturlig er fremførelsene. Kielland og Mortensen oppviser så utsøkt musisering at man egentlig bare vil lene seg bakover og la det synke

inn. Men da går man glipp av det mylderet av detaljer og intelligente valg som får disse fremførelsene til å virke så naturlige. Et annet paradoks er at Kiellands uanstrengte sang og Mortensens følsomme behandling av klaveret lar disse ofte så skjøre blomstene folde seg ut mer komplett: gang på gang la jeg merke til detaljer og dybde jeg ikke hadde hørt før.